

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1003/2022
19.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Новосадска топлана“ из Новог Сада, кога заступа Жарко Раданов адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3169/21 од 16.12.2021. године, на седници одржаној 19.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3169/21 од 16.12.2021. године, другог става изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3169/21 од 16.12.2021. године, другог става изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1845/2020 од 01.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужени, на име мање исплаћене основне зараде за период од августа 2017. године до августа 2020. године, исплати месечне износе наведене у изреци са затезном каматом на сваки појединачни износ почев од петог у месецу за претходни месец до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове поступка у износу од 92.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3169/21 од 16.12.2021. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда тако што је обавезан тужени да, на име мање исплаћене основне зараде за период августа 2017. године до август 2020. године, исплати тужиоцу месечне износе са законском затезном каматом на сваки појединачни износ почев од 05. у месецу за претходни месец до исплате, све наведено у том ставу изреке и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиоца и у преосталом

делу првостепена пресуда је потврђена (у делу којим је тужбени захтев одбијен за износе преко досуђених). Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, дела којим је одбијена жалба, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и због битних повреда правила поступка, са позивом на одредбу члана 404. Закона о паничном поступку (посебна ревизија).

Тужени је дао одговор на ревизију.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нема услова да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца.

Побијаном другостепеном пресудом је правноснажно одбијен тужбени захтев (за износе преко досуђених) који је за предмет имао потраживање тужиоца на име мање исплаћене основне зараде за период августа 2017. године до августа 2020. године, уз образложење да је тужени погрешно утврдио цену рада за најједноставнији рад, али да је тужиочева зарада правилно умањивана у спорном периоду применом Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава ("Службени гласник РС" бр. 116/14), те Колективних уговора туженог и Споразума о основици за обрачун и исплату зарада за запослене код туженог. По оцени Врховног суда, побијана пресуда је заснована на уједначеном тумачењу и примени одговарајућих одредаба материјалног права и није противна израженим правним схватањима у одлукама овог суда донетим у истој чињенично-правној ситуацији. Ревизијским наводима тужиоца указује се на погрешну примену материјалног права од стране нижестепених судова, што само по себи није разлог за изузетну дозвољеност ревизије. Ревидент се само формално позива на члан 404. ЗПП, при чему није доставио нити указује на друге пресуде у којима би био изражен другачији правни став у истој чињеничној и правној ситуацији. Пошто нема потребе ни за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у складу са одредбом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радних односа (члан 441). У осталим парницама из радног односа, сагласно члану 436. истог закона, сходно се примењују остале одредбе Закона о парничном поступку, те се дозвољеност ревизије у тим парницама цени под истим условима као и у имовинскоправним споровима у којима се одлучује о новчаним потраживањима. То значи да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3).

Пошто у овом поступку предмет тужбеног захтева није одлучивање о заснивању, постојању и престанку радних односа, већ исплата новчаног потраживања, а вредност предмета спора који се побија ревизијом (730.050,10 динара) очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (02.09.2020. године), изјављена ревизија је недозвољена, због чега ју је Врховни суд одбацио другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке, на основу члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић